

ДРАКОНОБОРЦІ

Петро Ковальчук

У ПЕТЛІ

Роман

Київ

УДК 821.161

К56

Серія «Драконоборці»

Ковальчук Петро

К56 У петлі : роман. Київ Видавництво Ліра-К, 2023. 516 с.
ISBN 978-617-520-472-6

Драконоборці — стародавній орден, який боровся зі злом сотні років. Однак навіть їм не вдалося пережити жахіття ХХ століття.

Україна, 2013 рік. Світ знову оповитий темрявою, перед якою ніхто не може встояти. Нова ера потребує нових захисників.

Два брати волею долі опиняються в різних куточках країни. Габріель хоче знищити зловісний артефакт і звільнити свою кохану від прокляття.

Натомість Тарас випробує сироватку для оживлення мертвих і створює пристрій, який змінить увесь світ. Вони навіть не підозрюють, що є частиною чиеїс гри. Зло зробило свій хід. Тепер братам пора вирішити, що їм робити: змиритися з лихою долею чи протистояти їй, об'єднатися і стати Драконоборцями.

УДК 821.161

ISBN 978-617-520-472-6

© Ковальчук П., 2023

© Видавництво Ліра-К, 2023

Попередження!

У тексті є посилання на музичні твори, які використовувалися при створенні атмосфери в тій чи іншій сцені. Тексти деяких пісень вплетено безпосередньо в текст. Можливо, прослуховування цих музичних творів допоможе проникнутися в атмосферу світу драконоборців і краще зрозуміти автора. Повний список музичних творів ви можете знайти в плейлісті.

Приємного прослуховування.

ПРОЛОГ

*21 грудня 2012 року.
П'ятниця, 20 год. 00 хв.*

У темряві за вікном кружляли сніжинки, засипаючи підвіконня, що вrostались у нічну порожнечу. Нічна хуртовина несамовито погойдувала голі крони дерев, немовби навмисне випробовуючи їх на міцність. Дім сповнювала тиша, в якій раз по раз вчувалося шурхотіння паперу й хрипкувате покашлювання.

– Досить, – промовив худорлявий біловолосий юнак, згорнувши щоденник у червоній палітурці. – Це все цікаво, але потрібно рухатися далі.

Довжелезні попередні години він провів, сидячи над картонною коробкою й читаючи загадкові нотатки, написані німецькою. Доводилось перекладати майже кожне слово в онлайн-перекладачі. Книги й записи невідомими мовами, які були в коробці, хлопець відкинув одразу. Навіть поодинокі ілюстрації не викликали хоч якогось бажання гортати поживклі старезні книги далі – однаково контекст був незрозумілий. Трохи попiтнiвши над перекладом німецького тексту, Тарас устав із-за столу й відчув, як кров почала циркулювати в затерплх ногах. Зиркнувши на червону палітурку з чудернацьким тисненням, Тарас вирішив далі не читати. Поглянув на заставлений макулатурою письмовий стіл і його рука, що стискувала щоденник, потягнулася до кипи інших чотирнадцяти червоних щоденників.

Потупцювавши на місці, він опустився до картонної коробки і дістав з неї поживклу папку з документами. Поодинокі аркуші вилетіли зі стосу. Погойдавшись у повітрі, вони граційно приземлились на м'який килим, розстелений у кімнаті. Потираючи почервонілий ніс хустинкою, він озирнувся врізнобіч, наче злодюжка, який нишпорить у чужих речах.

У спальні, яка колись називалася «дитячою», по кутках на заході і сході стояли два дбайливо застелені ліжка. Тарас поставив стос папок на стіл і зітхнув, похитавши головою.

«Тепер я не складу їх у правильному порядку. Він буде біситись».

Вони з братом уже понад рік ладнали справи у будинку самотужки. Шістнадцятого березня одинадцятого року не стало їхніх батьків. Це був день сліз¹, день коли навіть небеса плакали. Процесія людей у чорному вбранні повільно піднімалася на пагорб, а попереду несли дві закриті труни. Навіть їдкі кольори штучних вінків і букетів видавалися тьмяними на тлі понурих облич. Кладовище було оточене живою стіною зі старих тополь, стовбури яких зловісно потріскували від кожного пориву вітру. Того дня весь світ заливався слізьми разом із Тарасом, за винятком однієї людини. Габрієль стояв осторонь, тримаючи руки в кишенях. Його бліде обличчя не видавало жодної емоції. Він лише холодно спостерігав, мовчки киваючи на слова співчуття від родичів і друзів.

Жахлива автокатастрофа, як написала згодом місцева преса, забрала життя Маргарити й Віктора Грішників. Чоловік не впорався з керуванням, і авто злетіло з дороги на узбіччя, кілька разів перевернувшись. Причиною аварії назвали несправність гальмівної системи. З цією версією змирилося суспільство, друзі родини і навіть Тарас – усі вони розуміли, що немає сенсу шукати «хату скраю». Просто в житті трапляються жахливі речі, і єдине, що людина здатна зробити, це просто йти далі, не озираючись.

На цьому, сповненому небезпек шляху, ми зустрічаємо своїх батьків, друзів, коханих та інших людей, яких веде свій шлях. Одні нас зустрічають, інші проводжають. Ніхто не зупиниться біля тебе, бо стежка завузька для двох, і ти або лише частинка шляху в чиемусь житті, або перебіжний перехожий. Так пройшли свій шлях і батьки Тараса та

¹ Wolfgang Amadeus Mozart – Requiem: VIII. Lacrimosa dies illae.

Габрієля. Вони – одна з небагатьох пар, які жили щасливо й померли в один день. Один із пожежників, який був на місті аварії, в інтерв'ю зазначив, що померлі трималися за руки до останнього подиху, певно вважаючи, що це якимось чином романтизує чи прикрасить смерть. Можливо, його слова сподобаються закоханим парам, але точно не сподобаються осиротілим дітям померлих. У смерті немає нічого поетичного, романтичного чи прекрасного – це просто гіркий буденний факт, перед яким постає кожен, хто живе у цьому світі. Дитинство й безтурботність закінчуються в той момент, коли людина стикається зі смертю.

Габрієль хоч і був старшим братом, та не зміг змиритися зі смертю батьків. Після поховальної церемонії, замість того, щоб осмислити все і рухатись уперед, він зупинився й почав шукати відповіді серед мертвих облич на гранітних плитах. За якийсь час усі в селі забули про трагедію, з гіркотою згадуючи, що вже немає поміж них того талановитого ветеринара, який загинув разом зі своєю красунею-дружиною. Від ветеринарної клініки Грішників надходили мізерні кошти. Брати розуміли, що на подачки від держави і бізнесу батьків жити вічно не можна, тому доводилося комбінувати навчання з тимчасовими підробітками. На кого ще, як не на один одного, вони могли покладатись у цьому невблаганному житті? У кожного з братів було по-своєму порожньо на душі. Тарасові пощастило, і одна випадкова мить принесла в його життя кохання. Усі, хто кохає, знають, що це – панацея від будь-яких душевних ран. Розділити своє життя з кимось, хто цінує твою присутність, це так само безцінно, як дихати.

Габрієль також намагався знайти кохання, але знайшов окультні документи, які пристрасно почав вивчати. Поглиблене вивчення темної документації одного разу примусом запроторило його до якогось приватного санаторію. Габрієль лікувався недовго, бо санаторій згорів з усіма документами. Однієї ночі він пришкандибав додому із розірваною правою ногою й відразу заховав усі документи в картону коробку, за-

кинувши її на горище. Довго після того Тарас слухав історії про Бабая, не знаючи, що правда, а що вигадка. З-поміж усіх історій брата йому найбільше подобались історії про драконоборців. Цікава оповідь, від якої віяло героїчним епосом з густим настилом готики. Орден, що мандрує етнічними територіями, винищуючи злі сили, – не буденне явище в українській літературі. Кожна культура має своїх героїв, які борються зі злом. Драконоборці так само є частиною циклу про борців зі злом, чи то навпаки, ці цикли є частиною драконоборців.

Тарас, зібравши аркуші докупи, поклав їх на потрібний стос. Своїми карими очима він пробіг поверхнею столу, заваленою пожовклими папками та книгами у шкіряних палітурках. З однієї папки стирчали фотографії, де вимальовувалися результати моторошних експериментів. Погляд пропустив їх, сфокусувавшись на іншій фотокартці, що лежала на одному зі стосів книг і глиняних табличок. У багатьох культурах образи борців зі злом або стерлися з народної пам'яті, або перетворились на міфічні. А тут – фотографія з людьми, які полювали на вурдалаків і виганяли демонів. Однак навіть цих героїчних постатей не оминули жахіття двадцятого сторіччя.

Габрієль, після того, як рани загоїлись, оголосив, що хоче продовжити вивчати документи. Тарас підтримав його лише за умови, що вивченням вони займатимуться разом. Габрієль погодився, і Тарас на крок наблизився до розгадки мотивів свого брата. На запитання типу: «Чому ти почав вивчати це лайно?» Габрієль віджартовувався говорячи, що настане час і Тарас усе зрозуміє. Він просив брата не брати нічого з коробки, але як інакше змусити брата читати хоча б щось? Лише дістати й підсунути просто під носа. Висякавшись, Тарас ізнову схилився над картонною коробкою, спустошуючи її та сподіваючися прискорити час. Він дістав останню папку зі свастикою на титулці й поглянув на дно коробки. Під горами записів лежали загорнуті в жовтий папір різноманітні дрібниці.

«Х-м-м. Оце вже цікава абракадабра, – подумав Тарас, привітавши навпочіпки. – Таємні речі нацистів для проведення ритуалів, напевно, цікавіші за якогось «Хоббіта»».

Він не був палким фанатом фентезі, на відміну від старшого брата. Габрієль називав цей фільм екранізацією десятиріччя після Володаря Перснів. Тарас не поділяв братового ентузіазму. Тому, коли застуда проникла в організм, він лише зрадів, усвідомлюючи, що, нарешті, відпочине від постійного навчання та підробітків. Лише те, що він не бачитиметься з Яною, тяжило його серце. Рятував Інтернет.

Звільнивши коробку від записів, Тарас перейшов до найцікавішого – оглядин дна коробки, де, за словами Габрієля, лежали конфісковані Рейхом давні артефакти. Карі очі умить застигли на величезному пакунку з печаткою у вигляді свастики. Діставши пакунок на світло, Тарас зірвав свастику, щоб оглянути таємний вміст. Він виклав на стіл три щільно загорнені кільця. Хлопець знову витер носа рукавом і розпакував одне з кілець. Здивований, він тримав на світлі перед собою глиняний уроборос. Змія, що вічно пожирає свій хвіст, була зображена в химерній інтерпретації. Замість ненаситної голови змії, свій хвіст пожирала людська голова з довгим волоссям, що, наче грива, простягалась уздовж глиняного тіла. На луска-тому боці були вирізані невідомі написи. Почухавши потилицю, Тарас згадав про чайник, що бозна-скільки грівся на плиті.

– Чайник, – вимовив він уголос.

Глиняне кільце прекрасно лягало на долоню, і Тарас стиснув його міцніше. Помчав на кухню. На порозі він зачепився за килимок і мало не розбив носа об підлогу. Вхопившись за стіл, він поглянув на плиту. Його рот округлився у гримасі жаху.

На плиті над смужкою синього вогню стояв напіврозпечений металевий чайник. Тарас кинув уроборос на стіл і обережно вимкнув газ, немов боявся вибуху. Поглянувши на відро з питною водою і порожню чашку, він народив ідею.

Хлопець вилив повну чашку на розпечений до червоного метал і від цього зіщурився. Пронизливе дике шипіння –

і стовп пари піднявся до стелі. Зачерпнувши другу чашку, він знову омив гарячий чайник, що шипів уже не так грізно й зловісно, як уперше. Тихе шипіння перебив телефонний дзвінок, від якого Тарас підстрибнув, немов від струму. Діставши телефон, він прокашляв у рукав і підняв слухавку.

– Привіт, ведмедик, – промовив теплий жіночий голос.

– Чому я ведмедик, – вдаючи обурення промовив Тарас, – я ще не настільки товстий, щоб бути ведмедем. Як твій день?

– Що саме тебе цікавить? – запитала грайливо Яна.

– М-м-м-м, мене багато чого цікавить. Всілякі вигини та шпаринки у твоєму тілі. Але я ж не збоченець якийсь. Тому поговорімо про твій шопінг із подружками.

– О, і так ми поїхали в «Екватор». Мали їхати на третю, але поїхали на пів п'ятої. Віка забула вдома гаманець, тому ми з центру змушені були йти до «Чайки».

– Я поставлю тебе на гучномовець, – перебив Тарас, знайшовши ганчірку.

– Знову будете з братом сміятися з моїх історій. Йому чомусь весь час смішно з моєї манери говорити. Коли ти поясниш йому, що постійні насмішки – це не смішно.

– Ти ж знаєш, що він за людина. І його немає вдома, чесно.

– Ви такі різні за характерами, що капець, – продовжувала Яна. – Ти казав йому, що він усиновлений? Хоча ти теж інколи бісишся з дурниць. А ведмедики не бісяться...

– Я поставив, – констатував Тарас, поклавши телефон на стіл.

– Чому ти мене поставив на гучномовець? Ти не можеш поміряти температуру, однією рукою? Це ж просто – береш термометр і вставляєш.

– Не тобі вчити мене вставляти, – сказав Тарас, опустившись із ганчіркою на коліна. – У мене на кухні потоп.

– Хто, як не я, тебе навчить, – промовила Яна, захихотівши в слухавку. – Молоко втекло? Я ж тобі розповідала, як варила какао!

Тарас мовчки кивнув, вибираючи воду.

– Ну так ось, я хотіла зайти «ВКонтакте» на п'ять хвилин, дивлячись одним оком на молоко. І щойно я втупила очі в екран, одразу чую «п-ш-ш-ш-ш» – і пів каструльки немає. У мене паніка, я не знаю, що робити, а молоко й далі википає. Я кличу маму, а вона не чує. Потім думаю: «От дурна, вимкни газ».

Тарас мовчки повернувся на кухню з емальованою мискою для прання. Взявши промоклу ганчірку він тихо викрутив воду.

– Вимкнувши газ, я зупинила втечу. Втекло більше половини, і що робити? У мене з'явилась ідея долити води. Я доливаю воду і знову кип'ячу. Одночасно прибираю гармидер і молюся, щоб мама не зайшла на кухню. Цього разу ніхто не втікає. Потім я насипаю какао і цукор до смаку. Лише мама запідозрила підставу, але я викрутилася, сказавши, що молоко було знежирене... Ти ще тут?

Тарас гучно висякався в носовичок.

– Ф-у-у-у, де твої манери?

– Манери трішки захворіли, – відповів Тарас, протираючи плиту. – Щодо твоєї історії з какао – я знаю твої п'ять хвилин. У мене такий самий прикол.

– То чого тебе затопило? – запитала Яна. – Давай розкажуй.

– Ну то ж я розповідаю, – сказав Тарас, відставляючи теплий чайник на стіл. – У мене теж такий самий прикол з п'ятьма хвилинами, як і в тебе.

– Ти ж знаєш, що твої п'ять хвилин і до моїх двох не дотягують.

– Так, що ти маєш на увазі? – здивовано промовив Тарас, поглянувши на телефон.

– Нічого, нічого, – швидко відповіла Яна, вочевидь зрозумівши, що жарт не вдався. – Продовжуй, я слухаю.

– Я запам'ятав цей момент. Продовжимо цю розмову, але не телефоном, – басисто прохрипів Тарас.

– Як страшно, б-р-р-р, – засміялась у слухавку Яна. – Продовжуй будь ласка. Я не перебиватиму.

– Так ось, – сказав Тарас, задумавшись. – Так, так. Я поставив чайник, щоб заварити чай з липи, і пішов до себе в кімнату. Там я знайшов одну книгу й зачитався.

– Ти ж ніколи нічого не читаєш, – перебила Яна.

– Це була дуже цікава книга, – Тарас запнувся, замислившись. – Книга з німецької.

– Ти справді хворий, – констатувала Яна. – Мій хлопець хворий до мозку кісток.

– Дивись, щоб сама не захворіла, – уїдливо зазначив хлопець.

– Я не захворію, – засміялась Яна. – Зараза до зарази не чіпляється.

– То ось, весь прикол історії в тому, – продовжив Тарас, – що я поставив чайник удень, коли світило сонце, а зараз ніч.

– Ти ж знаєш, що могла бути пожежа, – сказала Яна повчальним тоном. – Більше не став чайник.

– Добре, не буду, – опустив голову Тарас, поглянувши на чайник. – Я думаю поставити чайник.

– Ти мене не так зрозумів, – обурено зітхнула Яна. – Чайників став скільки завгодно. Головне – будь біля нього.

Тарас усміхнувся. Узяв чайник, але тієї ж миті кинув його на стіл.

– Що сталося? – викрикнула Яна. – Я ледь не оглухла. Ти що, обпікся?

Тарас стояв і в заціпенінні розглядав металеву ємність для води. Він був готовий присягнути, що чув шипіння змії всередині. Живих змій на столі і в чайнику не було. Лише глиняний артефакт безмовно лежав неподалік. Погляд карих очей зупинився на уроборосі, глиняні боки якого тихо піднімались і опускалися. Уверх-вниз, уверх-вниз. Щось рухалося під шаром глини. Протерши очі, він знову поглянув на артефакт. Жінка з тілом змії нерухомо пожирала свій хвіст без жодних ознак життя.

– Що там сталося? – запитала Яна тривожним голосом.

– Я впустив чайник, – відповів Тарас, продовжуючи гіпнотизувати уроборос. – Просто не втримав у руках.

– Ти в мене такий незграбний, наче дитина, – сміючись, промовила Яна.

– Я знаю.

– Отож, Віка забрала свій гаманець і ми поїхали в «Екватор», де вже чекали Таня з Ірою. Я вирішила пошукати собі якусь блузочку. Хотіла рожеву.

– Люба, можна я тебе наберу через п'ять хвилин? – ніяково промовив Тарас. – Я хочу доприбирати.

– Ой, добре, – сказала Яна, засміявшись у слухавку. – Нагадаєш, щоб я розповіла про ідею, яку запропонувала Таня. Ой, стоп, тобі не можна поки що знати, це ж сюрприз для тебе.

– Добре, – холодно відповів Тарас, натиснувши кнопку завершення виклику.

Він усе ще вивчав поглядом невеличке глиняне кільце на столі.

«У мене, напевно, температура піднялася, – подумав Тарас, приклавши долоню до лоба. – Така хрінь на здорову голову не чудиться».

Юнак знову наповнив чайник і повернув його на плиту. Сівши на стілець, Тарас наважився взяти в руки уроборос.

– Точно температура, – сказав він і зітхнув.

Покрутивши уроборос у руках, він ламав голову над тим, для чого потрібен такий крихкий і ненадійний артефакт. Він був більш ніж певен, що під пальцями відчував щось живе, і це живе прикривалося тонкою глиняною шкаралупою. Ледь чутне шипіння донеслося до його вух.

«Невже там жива змія?» – подумав Тарас, дивлячись на глиняну голову жінки. Це марення відлякувало і водночас вабило.

Снігова буря, що лютувала надворі, поглинала всі навколишні звуки, залишаючи лише голі роздуми. Тарас не почув, як заскрипіли ворота, не почув і кроків когось, хто пробирався крізь завісу лапастого снігу. Дзвінке «клац» у дверному замку, як і подальші звуки, Тарас проігнорував. Це був Га-